

Encegats

Escriure un editorial sobre la situació al País Basc té el risc que, quan els lectors el llegeixen els esdeveniments hagen canviat tant el panorama que les coses que ahir eren importants avui ja no ho siguin.

Ara escrivim aquest text abans del dia de la pàtria basca, que enguany és el 23 d'abril. Preferim explicar en quin moment hem escrit aquest editorial perquè, així, es compregui si cap notícia posterior canvia les coses. És una sensació que els periodistes bascos tenen de fa anys.

De tota manera, lamentablement, no és previsible que les coses canviïn gaire al País Basc a curt termini. Les diferents forces polítiques estan encallades en unes posicions molt separades i, encara que totes volen o diuen que volen la pau, gairebé hi ha tantes propostes per a arribar-hi com partits polítics representats

actualment al Parlament basc. Això és així des que ETA va tornar a l'activitat armada, després de la treva, i es pot afirmar amb molta precisió que la gravetat dels atemptats d'ETA és directament proporcional a la divisió entre les forces democràtiques basques. Una divisió que posa contra les cordes, dia sí dia també, el govern del PNB, que només compta amb el suport estable d'Eusko Alkartasuna (EA), i que s'aferra a l'ara inactiu pacte de Lizarrak com a un ferro roent.

El més dramàtic és que el PNB s'hi aferra perquè no té res més, però sap per experiència que aquell pacte, que va generar tantes il·lusions, no tornarà a ser útil per a la reconstrucció nacional del País Basc mentre ETA mantinga la destal de guerra alçada. Herri Batasuna (HB) no se sumarà de veritat, una altra vegada, als esforços dels qui posen la pau com a primer

objectiu, mentre ETA continue l'activitat armada. Que HB vulga arribar a la majoria d'edat no vol dir que ho haja aconseguit. Els dirigents més sincers de l'esquerra abertzale assaïgen repetidament fórmules noves, però no se'n surten. De primer va ser Lizarrak i Euskal Herritarok (EH), i ara el Procés Batasuna i la Unitat Popular..., però tot sembla inútil mentre continue el conflicte armat.

Insinuar, com han fet dirigents d'HB, que ETA tornarà a la treva si el PNB es decideix a superar els límits

de la constitució espanyola en l'acció de govern, és somiar truites i és un xantatge barroer. És culpable gratuïtament el partit d'Arzallus d'un conflicte contra el qual lluita pacíficament des de fa molts anys. És també ignorar les regles del joc de la democràcia: el PNB governa en minoria i, en aquesta situació, no es pot fer tot. No cal entestar-s'hi:

no hi ha alternativa a la pau de veritat, que només s'aconseguirà quan ETA abandone les armes. Perquè, fins llavors, no es podran sumar els esforços de tots els bascos demòcrates en la direcció... que decideixen les urnes.

El Partit Popular (PP) i el partit socialista (PSOE), tenen actituds diferents, però al capdavant tots dos contribueixen a acorralar el PNB sense valorar les conseqüències que això pot tenir. I és intolerable. Si una cosa no necessita el País Basc, segurament, és que el PNB acabe fet a miques per no haver pogut donar resposta a la situació impossible que té al davant. PP i PSOE, que tenen o han tingut responsabilitats de govern, ho saben perfectament, però semblen tan encegats pels seus objectius partidistes o patriòtics com ETA mateix per la seua quimera sagnant. ■

“Si una cosa no necessita el País Basc, segurament, és que el PNB acabe fet a miques per no haver pogut donar resposta a la situació impossible que té al davant.”

GALERIA

71

Gelabert homenatja amb la dansa el cinema mut

Bea Cabezas

El 27 d'abril s'estrena el nou muntatge de la companyia Gelabert-Azzopardi a Barcelona.

OPINIO

11

Explicar què més?

Enric Rimbau

13

Estepé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

Marcant paquet

Miquel Ramon

15

Una percepció falsa...

Alex Milian

16

Les roselles rumbejadores

Martí Domínguez

17

Els joves i el mur del 68

Jordi Serrano / David Sempere

18

El GAL sud-africà

Xavier Vinader

Ara toca Zimbawe

Llibert Ferri

Guineans

Ramon Barnils

19

Andreu Buenafuente

Isabel-Clara Simó

Que es torni a acabar...

Salvador Cot

82

La construcció...

Joan Francesc Mira